

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. szeptember 27-én.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 1. alkalmán.***

Textus: Második Korinthusi levél 6. rész 1-2. verse: „Vele együtt munkálkodva intünk is titeket: úgy éljete, mint akik nem hiába kapták Isten kegyelmét. Mert ő mondja: »A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek.« Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!” Zsidókhoz írt levél 4. rész 16. verse: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”

Kedves Testvéreim!

Hadd teszteljem egy kicsit a jelenlévőket. Ki az, akinek ismerős ez a mondat: „kérünk és intünk, hogy Isten kegyelmét hiábavalóvá ne tegyétek magatokban”. (Kérem a kézfeltartást, aki biztosan tudja, mikor szokott ez elhangozni.) Akinek esetleg ismerős a mondat, de nem tudja, hogy az istentiszteletünkhöz kapcsolódóan mikor hangzik el, segítségképpen mondom, hogy az úrvacsorát követően, amikor a megújult életre való buzdítás következik. „Isten kegyelmét hiábavalóvá ne tegyétek magatokban”.

Őszinte leszek itt mindenkivel. Nagyon sokáig nem tudtam, hogy ennek a rövid megjegyzésnek van bibliai háttere. Sok-sok éven keresztül úgy mondtam el az úrvacsora lezárásakor, mint ami része annak, hogy „így éltek vele az apostolok, a reformátorok, hitvalló őseink, és Isten kegyelméből így élhettünk vele mi magunk is.” Aztán egyszer, amikor a bibliaolvasó kalauz szerint elének került ez a mondat, és alaposabban elolvastam, akkor a homlokomra csaptam. Pál apostol azt kéri, hogy a gyülekezet úgy éljen, mint „akik nem hiába kapták Isten kegyelmét.” Vagyis az úrvacsorai intésnek, mondhatom úgy is, hogy az úrvacsora lezárásának ez elválaszthatatlan része. Isten kegyelmét kaptuk, tehát éljünk ennek megfelelően.

Nem tudhatom, hogy kinek milyen ismerete van az úrvacsoráról. Nem tudhatom, hogy ki mennyire jártas az ezzel kapcsolatos bibliai szakaszokban. Egy azonban biztos, hogy akik most a mai vasárnapot is beleértve 5 vasárnapon keresztül itt lesznek a tatai református templomban, komoly megerősítést kapnak ezekben az ismeretekben. Azzal a központi kérdéssel foglalkozunk majd igehirdetés sorozatunkban, hogy mit kapunk meg az úrvacsorában? Az első válasz pedig két szó: „kegyelmet és szabadítást”.

Mi tehát ez a kegyelem? Egyszerű definícióként mondhatnám, hogy az nem más, mint Isten eljárás rendje. Ő ugyanis nem a szabályok szerint jár el, és nem is a törvény szerint, hanem kegyelme szerint. Az alapképlet a Biblia alapján nagyon egyszerű. Adott az ember, te és én, mi mindannyian, akik önmagunkban a bűnben élünk. Sőt, ennél még rosszabb a helyzet, mert ebből az állapotból nem tudunk kiszabadulni. Hiába próbálkozunk bármivel, hiába erőlködünk, semmi esély. Pontosan ugyanolyan ez a helyzet, mint amikor valakit bezártak a vár legjobban védett és őrzött cellájába. Mindenütt körben vastag sziklafal, az ajtó masszív vasajtó, a zár csak kívülről érhető el, a falon pedig egyetlen apró ablak van olyan magasságban, ahová nem lehet felmászni. Semmi esély a kijutásra, a szökésre. Csak akkor van lehetőség innen kimenni, ha valaki kívülről kinyitja az ajtót, és a rabot kiengedi. Erre pedig két formában van lehetőség. Az egyik, hogy letelt a büntetés ideje, a másik pedig, hogy kegyelmet kapott, és elengedték a büntetést. Ott vagyunk mindannyian a bűn tömlöcében, és esélytelenek vagyunk arra, hogy kijussunk onnan. Ennek pedig hétköznapi jeleit folyamatosan észleljük.

Mindenki legyen most kegyetlenül őszinte saját magával. Hány olyan órát tudnánk felsorolni, amikor semmi rossz gondolat nem jelent meg bennünk? Nem volt szemernyi indulat, harag, amivel a másik ellen fordultunk. Már csak az olyan mondat is ide tartozik, ami megfogalmazza: „nem hiszem el, hogy nem tud normálisan odafigyelni”, vagy, „nem igaz, hogy lehet valaki ennyire...”, a mondatot inkább nem folytatom. Hány olyan órát tudnánk felsorolni, amiben meg sem jelent, egy másodpercre sem az irigység. Az az érzés, amiben kimondtuk: „mennyire jó neki”, vagy „mennyivel könnyebb neki”. Esetleg azt gondoljuk végig, hogy „milyen jó lenne, ha nekem is meglenne”. Hány olyan órát tudnánk felsorolni, amikor mindvégig őszinte hittel figyeltünk Istenre, és kértük, hogy adja meg nekünk mindazt, amit Ő akar. Nem azt soroltuk, hogy mi mit szeretnénk, hanem azt, hogy Ő mit szeretne az életünkkel. Aztán ha ez valami csoda folytán meg is történt, hány olyan esemény volt, amikor minden fenntartás nélkül engedelmeskedtünk Istennek? Nem azon gondolkodtunk, hogy „ez jó lesz nekem?” Vagy „akarom én ezt?” Hanem teljes elfogadással és bizalommal tettük azt, amit Isten kért, mentünk arra, amerre Ő mondta. Hány ilyen óra volt az életünkben, amikor nem szegtük meg Krisztus parancsait és nem haragudtunk, meg nem kívántuk meg azt, ami a másé? Hány ilyen óra volt, amikor teljes hittel és lelkesedéssel tudtunk Istenre figyelni és Őt követni? Valószínűleg nagyon kevés.

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. szeptember 27-én.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 1. alkalmán.***

Ha pedig lenne egy képzeletbeli bírósági eljárás, amiben hoznánk védőügyvédet, amiben felsorakoztatnánk mindenféle tanúkat magunk mellett, és azt kellene eldöntenie Istennek, hogy megfélemlítettünk-e csak annak az egy parancsnak, a szeretet parancsának, és kivizsgálnák, hogy szeretettük-e Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és teljes erőnkkel, meg szeretettük-e felebarátunkat, mint magunkat, akkor mi lenne az ítélet? Nem akarok most másról beszélni, mert mindenki gondolja végig saját maga. Velem kapcsolatban Isten döntése biztosan az lenne, hogy az ítélet halál. Lehet, hogy sok mindenben igyekszem, lehet, hogy sok mindent próbálok megfélemlően tenni, de az összkép lehangoló. Egyedül egyszerűen nem megy. Ott vagyok a tömlőben reménytelenül, és várom az ítéletvégrehajtást.

Ehelyett azonban valami egészen más történik. Kinyílik az ajtó, elvezetnek, de nem a kivégzés helyére, hanem a börtönön kívülre, majd azt mondják, szabadon elmehetsz. Amikor pedig megkérdezzük, hogy miért? Akkor azt a választ kapjuk, hogy valakit már kivégeztek helyetted.

Kedves Testvéreim! A kegyelem ez az állapot. Jézus Krisztus helyettünk meghalt a kereszten. Ebből pedig következik egy egészen hihetetlen dolog. Az, amit Pál apostol megfogalmazott a Római levélben: „Nincsen azért most már semmiféle kárhordozó ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak, mert az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől”. (Római levél 8. rész 1-2. verse) Ez a szabadítás pedig nem a mi érdemeink szerint történik, hanem egyedül Isten kegyelméből.

Mi köze van ennek az úrvacsorához? Az, ami a figyelmeztetésben elhangzik. „Isten kegyelmét hiábavalóvá ne tegyétek magatokban”. Mondhatjuk úgy is, hogy ne úgy fogadjátok be Isten kegyelmét, mint ami nem ér semmit, mint ami csak egy haszontalan papírdarab. 1892-ben egy amerikai férfi kirabolt egy üzletet, és rablás közben több embert megölt. Bíróság elé állították, majd halálra ítélték. Néhány barátja azonban közbenjárt az elnöknél, és végül amnesztiát kapott. Ez az ember azonban nem fogadta el a kegyelmi intézkedést. A halálos ítéletet nem tudták végrehajtani, mert ott volt a kegyelmi rendelkezés, de szabadon sem tudták bocsátani, mert a fogoly nem engedte. Az ügy visszajutott az elnökhöz, aki továbbította a Legfelsőbb Bírósághoz. Végül ez a bíróság mondta ki, hogy a kegyelmi rendelet csak egy papírdarab, és egyedül akkor érvényes, hogyha elfogadja az a személy, akire vonatkozik. Ha visszautasítják, akkor az többé nem kegyelmi rendelet.

Az úrvacsorában megjelenik a kegyelem és a szabadítás. Megjelenik Istennek az a jósága, hogy Ő nem akarja a bűnös ember halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen bűnös útjáról és éljen. Ezért hív újra és újra minket az úrasztalához. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek”. (Máté evangéliuma 11. rész 28. verse) Ezért hangzott el a biztatás is a Zsidókhoz írt levélből: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”

Minden egyes alkalommal, amikor Jézus hív minket, amikor elindulunk az úrasztala felé, akkor nem tesszük mást, mint elfogadjuk a kegyelmet és a szabadítást. Jézus Krisztus keresztye ugyanis az a kegyelmi kérvény, amit Ő benyújtott a Mennyei Atyánál. A Mennyei Atya pedig szeretetéből mindenkinek elküldte a kegyelmi rendeletet. Krisztus halála minden ember bűnét elvette. Nem részleges ez a kegyelem, nem töredékes ez a szabadítás, hanem teljes, és mindenkire kiterjedő. Érvényessé azonban csak azoknak az életében válik, akik nem üresnek, nem fölöslegesnek, nem csak egy papírfecnek tartják, hanem életre szóló üzenetnek. Krisztus meghalt értem, hogy megszabadítson engem.

Ez az alap az, ami nélkül soha nem lehet úrvacsora. Ez a cselekmény ugyanis nem rólunk szól, hanem a kegyelmes és szabadító Istenről, aki Jézus Krisztusban kinyitotta a cellánk ajtaját. Ez a cselekmény nem arról szól, hogy én hogyan döntök, hanem arról, hogy mit fogadok el. Ez a cselekmény nem annak a kifejezése, hogy mennyire buzgó református vagyok, hanem annak a kifejezése, hogy magamra nézve elfogadom Krisztus kegyelmét. Ez jusson eszünkbe minden egyes alkalommal, amikor látjuk a megterített asztalt: „Krisztusban enyém a kegyelem és a szabadítás. Jövök, hogy elfogadjam!”

Ámen!